

MAGYAR PINCZÉREK LAPJA.

SZAK-KÖZLÖNY.

Megjelenik minden héten, vasárnap.

Előfizetési díjak :		<i>Szerkesztő és lapfőljelöltő :</i>	Hirdetési díjak :
Egész évre 6 ft.—kr.	Évnyelvre 1.50	M U Z S A L Y I B É N I	Négy hasábos petítisor . . . 3 kr.
Fél évre 3 » — »	Egyesszám 10	Áldás-utca 301. sz. 14. ajtó	Bélyeg illeték mindenkor . 30 »

Kongresszus.

III.

A pinczerek „országos szövetségének” előbb-utóbb létesülnie kell.

Ez eszme mellől el nem állunk utolsó lehelletünkig, mert egy oly tekintélyes testület, mely nagy számánál fogva nagy anyagi sikerek elérésére van hivatva, erkölcsi diadalnak is legfényesebb jelét adná ez által.

Mai napság, midőn minden téren oly számos elem van a létért való küzdelem lázas tevékenységre szólít minden téren fáradozót, nem tagadhatjuk el, hogy nagy ezélok kivételére csakis egyesült erővel vagyunk képesek.

Hisz t. kartársaim, nem arra mutat-e a pinczeregyletek megalakulása? Nem olyan volt-e a pinczeregyletek megalakulása előtt minden egyes pinczér, mint a mezőn itt-ott magára hagyott kéve, melyet az időnek minden viszontagsága érhetett, a nélkül, hogy valaki rajta a megpróbáltatás napjaiban segíthetett volna.

Vagy felkarolta-e ügyét az előtt valaki a pinczereknek? Nem egyes kartársaknak szomorú tapasztalata, nem helyzetök javításának gondolata ösztönözte-e őket arra, hogy pinczeregyleteket alakítsanak?

Ki tagadná el, hogy két szomorú hely-

zetbe mindig juthat kartársaim közül hol egyik, hol másik. — És ez a két helyzet gyakran előfordult: a betegség (hosszabb vagy rövidebb lefolyású) és saját hibáján kívül történhető valamely szerencsétlenség, családi vagy más bajok, melyek folytán rögtöni segílyre szorulhat egyik vagy másik pinczértársam.

Ime! Ily körülményeknek köszönhető az egyes pinczeregyletek keletkezése is.

De az egyes egyletek mai szervezetökkel csupán helyi érdekeknek szolgálnak; saját körükben különváltan csak ott és addig segílyez és támogat egyeseket, a meddig az illető tényleges tag és bizonyos helyen megmaradva, az egylet körébe tartozik.

De ezt így hagynunk nem lehet!

Módookról kell gondolkoznunk, melyek az országban létező összes pinczeregyleteket egymáshoz közelebb hozzák, nem csak, hanem ezek között valóságos összekötő kapcsolatot hozzanak létre.

Egyik hathatós eszköz lenne a pinczeregyletek közt fogantatba veendő kölesönös elszámolás.

Az egyes egyletek már most megtehetnék, hogy egymással szövetkezzenek a kölesönös elszámolás életbeléptetése végett.

Ehhez pedig csak az kellene, hogy az egyes egy-
letek a közérdeknek és a közjónak vessék alá sa-
ját és csak kis körben érvényesíthető érdekeket.

Hajdan a bölcssek azt mondták és igen jól
mondták, hogy: legfőbb törvény legyen a köz-
társaság üdve és boldogsága. Ránk is illik e
szép mondás s magunkra alkalmazva elmondhat-
juk, hogy a pinczérek országos testületének jó-
léte és fennállásának biztosítása előbb való le-
gyen a magánérdekeknél.

De különben is a kölesönös elszámolás
egyik egylet anyagi helyzetén sem okozna semmi
változást. Ide nem kellene egyéb, mint őszinte,
jó akarat! És ez meg is van pinczéregyleteink-
ben s erősen hiszem, hogy az ige nem sokára
tetté lesz, hogy felhívó szavunkra az ország min-
den pinczéregylete gyűlést fog tartani, hogy sza-
vainknak fogamatot is adjanak.

Minő szép lépés lesz az, midőn a hazai pin-
czéregyletek gyűlést tartván, kimondják a hatá-
rozatot, hogy a többi pinczéregyletekkel ezennel
szövetkeznek kölesönös elszámolásra.

Hisz az egész csak egy levélváltásba kerül.
Azon pinczértársam, ki az egyik egyletbe fize-
tett, akkor, ha h e l y é t, á l l o m á s á t meg-
változtatja is, biztosítva lesz a felől, hogy új ál-
lomáshelyén is gondoskodva lesz róla a meg-
próbáltatás napjaiban.

Miért nem lehetne ezt mennél hamarabb ki-
vinnünk? Hisz ezt a szép czélt semmi, de sem-
mi sem akadályozza. Mért ne vállalhatná el min-
den egylet a kölesönös elszámolás kötelezett-
ségét?

Nagyon könnyen megteheti minden egylet,
hogy az egyes egyleteknek megküldje tagjainak
névsorát és pénztári könyvét, vagy annak az
egyes tagra vonatkozó hiteles másolatát az egy-
let pecsétjével ellátva.

Eme biztos adatok alapján aztán a más
helyre távozó pinczér érdeke és igénye nincs
veszélyeztetve, míg így az egyletek eljárása na-
gyon egyoldalu.

Ekként kivihető lesz, hogy ha valamelyik
tagja a kolozsvári vagy debreczeni egyletnek
pl. Aradra megy, az előbb másutt befizetett ösz-

szeg leszámolása mellett, ha itt is fizet, olyan
ápolás- és segélyezésben részesüljön, mint a mi-
nőt előbbi helyén remélt és várt.

Sőt tovább megyek és bátran kijelentem,
hogy ekként minden egyes pinczéregylet pénz-
tára jobban gyarapodnék, mert egyesek sem te-
hetnék azt a kifogást, hogy úgy sem maradnak
itt, vagy ott, tehát nem fizetnek. Ellenkezőleg
történnék. Minden jóra való pinczértársam szíve-
sen fizetne az egyleti pénztárba s tagja kívánna
lenni az ily egyleteknek, mert tudná, hogy be-
fizetett pénze után mindenkor remélhet segélyt
és ápolást.

Mindenki beláthatja, hogy ezzel az egyletek
nem viszáznának, mert a távozó tag helyett min-
dig más és jöhet. De igazságos is lenne, mert
ez önszegély szempontjából befizetett összeg min-
denkor az illető befizető tagnak jogos tulajdo-
nát képezi s azt tőle elvonni, vagy az ő segé-
lyezése érdekében más egylettől megtagadni sem
nem illik, sem nem igazságos.

És e kölesönös érintkezésnek más jó ered-
ménye is lenne! Közelednénk egy lépéssel a
magyar pinczérek „Országos szövetkezetének“
megalakításához!!!

Nincs pinczér az országban, ki eltagadná,
hogy egy „országos szövetkezet“ okvetlen meg-
fogná teremni áldásos gyümölcsét.

Bár hiszszük, hogy ez mennél hamarább lé-
testülni fog, előzményképen ajánljuk a t. pinczér-
egyletek beces figyelmeibe az elmondottakat.

Az „Országos szövetkezet“ létesítésének nagy
kérdése előtt állván, a megalakulást megelőző
teendőik, a megalakulás módzatai s kellő előké-
születeiről tüzetesebben a jövő számunkba fogunk
szóllani.

Addig is minden kartársam, ki előtt nemcsak
a jelen napok fáradságával szerzett állása és anyagi
helyzete határoz, nemcsak a mostani körülmény a
mórvadó, hanem a ki még arra is gondol, mit hoz
majd a jövő és mi történhetik majd velem agg nap-
jaiban, az gondolkozzék az országos szövetkezet
nagy kérdése felett s cseréljen velem eszmét, írja
meg úgy, amint tudja nézeteit.

Én azokat nagy örömmel fogadom s közléte-
szem. Mert kivált nagy kérdéseknél szükséges, hogy
vitassuk meg a dolgot s győzzön, ami jobb!

M. B.

Debreczeni levél.

Tek. Szeresztő ur!

A »Vendéglősök Lapja« ez évi folya-
mának 6. számában T. Tinágl Lajos ur a »Bikká«
szálloda étteimének főpinczére közöl egy az én támadá-
somra intézett cikket, melyben ugyan minden szellem
mellőzésével akar engem sérteni, de a mely minden jó
akarata mellett sem sikerült neki. A támadás kifolyó
pontjával ama a »Magyar Pinczerek Lapja“-ban is meg-
jelent közleményem szolgálatott okot, melyben én laikus
eljárásnak neveztem az egylet némely tagjainak amaz in-
tézkedését, miszerint a 4—6 éves tagok mellőzésével a
választmányba még azok is felvételtek, akik csak két-
három hó óta tagjai az egyletnek.

T. Tinágl Lajos ur sérteni akar engem ama fenje-
lőt cikquemért, sérteni csupán azért, hogy önmagát s
azon társait mentse, akik eme közleményemnek értelmét
magukra vették. Minden esetre nagyon szép volt T.
Tinágl urtól, hogy tollat fogott a maga érdekében, —
habár avval vajmi keveset foglalkozik s ha ön nem kész
is a szellemi áldozatra, hanem későn tette, mert ez alatt
a hosszú idő alatt többször lehetett voln alkalma meg-
írni közleményemre véleményéről tanuskodó reflexióját.
Avagy talán azóta mindég gondolkozni sziveskedett ezen
avagy mindég dolgozni a cikkben, hogy sérelme reám
nézve annál kitörőbb legyen? Ne vegye rosz néven, de
ez vajmi kevésse sikerült önnek, ha már tollat fogott t.
Tinágl ur a maga s tollat néhány társának érdekében;
nem önmagát kellene dicsérni, de az eljárás kérdését kel-
lett volna fejtegetés alá venni. Ön mindenesetre gondolt
arra, hogy közleményére reflektálni fogok s így meg kel-
lett volna ezáfolnia az általom laikusnak konstatált el-
járását.

Ha egyszer közleményemben ön nem találta he-
les kifejezésnek a laikusnak nevezett eljárást s ha egy-
szer polemiába, még pedig hirlapi polemiába óhajtott bo-
csátkozni, minden esetre teljes készütséggel, (elég lett
volna rá egy hét is) alapos megfontolással kellett volna
ezt végeznie. Ha t. Tinágl L ur a maga érdekében kar-
doskodott, ne higgye, hogy én szintén a magam érdeké-
ben irtam a szóban forgó cikket. Több társamnak vé-
leményét nyilvánítottam, több egyleti tag mellett fog-
tam tollat. Ezt kötelességemnek ismertem, mert hiszen
ön is belátja, hogy én voltam erre hivatva, hiszen ön

mondja, hogy egyletünkben egy ember van, a ki szellemi
foglalkozásnak szenteli néhány üres perczeit. Ne higgye,
hogy evvel engem, de társaimat sértette meg, mert le-
nézte őket s egyedül az »egy« szóval engem emelt ki.
Ha szívének elismeréséből mondta köszönöm önnek, ha
gunyból, akkor megdondolatlanság vezérelte.

Nekem a cikk megírásakor nem a magam érdeke,
mint igen t. Tinágl urnak, lebegett szemeim előtt, de a
társaimé és hogy ezt önnek s az ön cikke olvasóinak
bizonyítsam, irtam e sorokat.

A február hó első hetében tartott rendkívüli köz-
gyűlésen sokan engem óhajtottak megválasztani az egy-
let jegyzőjének és ha nekem a cikk megírásakor saját
érdekem feküdt volna szemeim előtt, akkor magamat ha-
zudoltam volna meg, s ha mint ön hiszi a választmányi
állást én szerettem volna elfoglalni, inkább a jegyző-
séget tartottam volna meg.

Több társamnak hallottam ajkáról a választásnál
nem helyes eljárásnak nevezni kartársaink vak buzgalmét.
Soha sem a ruha teszi az embert!

Sajnos, hogy egyletünkben a becsületes, de sze-
gény pinczér bármily szorgalmas tag legyen is, ki van
kiszöbölve a tisztviselés állásának elfoglalásából.

Nagyon csalatkozik t. Tinágl ur, ha ön a szóban
forgó közleményben önmagát sértő közlést talál. Én önt
bántani nem akartam. Ne higgye, hogy egy értelmes,
becsületes, művelt és elegáns ember, mint ön, a választ-
mányból kimaradhatott volna. Sőt részünkről, ha más
nem is, de az udvariasság megkivánja azt, hogy megvá-
lasszuk. Ön engem sérteget, holott azt nem is tudja,
hogy én is önre szavaztam.

Szegénységi bizonyítványról tesz ön emlegetést, me-
lyet az én részemre kellene kiállítani. Miért? A meny-
nyiben egy pinczér művelt lehet eddig igyekeztem elsa-
játítani. Ha pedig becsületességem szálla az ön sze-
mében, sziveskedjék bizonyítani, van-e egyetlen pinczér
Debreczenben, a ki reám rosszat tudna mondani? Van-e
főnök, a kinél szolgálatban voltam, vagy nem voltam, aki
csak egy esetet is tudna felhozni, mely által szegénységi
bizonyítványt érdemelnék? Olyan hibát sem követtem
el, amiért csak szóval is fenytettek volna meg. Nem
tiszteltem-e főnökeinket, kartársaimat, nem tiszteltem-e
most is?

Sérteni akar talán azáltal is, hogy én üres percze-
imet szellemi foglalkozással töltöttem el? Ez az, ami
egész cikkemben olyan rész, a melyet egy művelt em-
berről soha fel nem tettem volna. Nem akarok magam-
nak hírnevet szerezni, de ha szaktársaim érdekét óhajtom
támogatni, s ha már vannak szaklapjaink, azoknak pár-
tolasát nem hanyagolni el. Azt hiszem, hogy ezért in-

kább dicséret illethetne meg, mivel tanulással és dologgal töltöm el üres perceimet, mint érdemtelen, talán egészségemre káros befolyással bíró költsékezésbe verjem magamat.

Szaklapjainkat és egyletünket pártfogolni mindég és így ma is szemem előtt fekszik. Kartársaimat — még ha ellenségeim is — tisztelni, szeretni és becsülni mindenkor kötelességemnek ismertem.

Higgye meg ön t. Tinágl ur, hogy bár ha ön engem sérteni akart, én soha senkit nem fogok, de nem is akarok. Jelen cikket is írhattam volna az ironia s a polemia élezelődésével, de feljogosítva még nem éreztem magamat. A ki egész ismeretlenül támad meg ismeretlent s annak előéletét nem ismerve rágalommal illeti, az nagyobb bűnös, mint a kit vele bánt, ha az orgyilkos lenne is! Ha ön t. Tinágl ur e szabad nyelvezettel irt sorokat rossz néven venné, szíve majd megsugja, hogyha a maga számára kaparta ki a hamuban elrejtett izzó szöveget, maga az oka ha éget is.

Bántani sérteni senkit nem akarok, de ha jelen soraim önt nem elégitik ki, majd erősebben mozgatom tollamat s a polemia folyhat. Folytatnom kell az utolsó perczig — ha ön úgy akarja — mert kartársaimat, kik szegényebb sorsuak, becsületesek, mindazonáltal lenézett pinczéreket védeni mindenkor szent kötelességemnek ismerem.

Isten önnel!

R. S.

Néhány szó a vendéglősök és kávéshoz.

Az országos értekezlethez az előjegyzések — pár nap múlva berekesztetnek, hogy mennyien és kik — honnan jelentették be részvételüket, nem tudjuk, mert a vendéglősök lapja, mely egyszerűs mind hivatalos lapja a vendéglős ipartársulatnak, e tekintetben mély titokba burkolódik s így azt sem tudhatjuk, hogy vajon létre jön-e az értekező, pedig, hogy létre jöjjön, arra nagy szükség van, mert oly kérdések rendezendők, melyek a jövőre messze kihatók minnyájukra nézve.

Hogy pedig az értekezőt kellő érvényt szerezhessen határozatainak, mindenek előtt szükséges a tömeges részvét, mert hogy csak néhány egyletek vagy városok legyenek képviselve és hogy ezek is csak azért jöjjenek össze, hogy üres szavakat frázisokkal telt beszédeket tartsanak, annak nincs értelme.

Szükséges a jól átgondolt ügyek megvitatása és azoknak erélyes kivitele, szükséges az egészbe egy bizonyos összhangzatot hozni, a munkaprogramm összeállítását és annak szakosztályra való beosztását, szükséges továbbá

egy célt kitűzni, melynek minden áldozatok árán egyesült erővel törekedni kell, hogy elérjék.

De uram isten, mit is irok, mit fantáziálok, hol a részvét? hol vannak a jó átgondolt ügyek? hol a beosztás, hol a munkaprogramm? és hol az egyesült erő? Sehol és mindig csak sehol, pedig mennyi a dolog, mennyi a munka, mennyi orvosolni való baj van és még mennyi baj merül fel napról-napra, ott van a regale-ügy, a jog nélküli ipart üzők ellenőrzési ügye. Itt van az iparjogok özvegyek és árvákra való átruházási ügy.

Rendezése és megváltoztatása az eddigi mértékhi-telesítési ügynek, megszorítása a tulságos sok iparengedélyek kiadásának. Az átalakulás az ipartársulatoknak ipartestületekké, a nyugdíj-ügy, a tanonc-ügy, az elhelyezési-ügy, a záró-ügy, korlátozás a rendőri tulkapások ellen, stb.

Ezek mind oly kérdések, melyek megoldásra várnak, de ki oldja meg ezeket? Azt mondják, hogy az országos értekező; igaz ez volna hivatva, de ezen kérdések megoldása rendezése, illetékes helyre eljuttatása, nem 1—2 napi idő munkája, ezek rendezéséhez 14 nap is kevés és kötve hisszük, hogy az országos értekező tovább 3 napnál együtt fog maradni, szét fog menni eredmény nélkül és lesz belőle egy nagy semmi, adja az isten, hogy rossz próféta legyek.

Szerény véleményem az volna, hogy a fővárosi vendéglősök ipartársulata, mely az országos értekezőt összehívja, már előre válasszon saját kebelébe szakbizottságokat és ezeknek adja ki ama ügyeket kidolgozás végett, melyeket rendezni óhajt — hogy ezen szakbizottságok — kész munkát terjeszthessenek az országos értekező elé, hogy az ott megvitatva jóváhagyassék.

Mert mindezek a fentebb említett ügyek — nem a tanácshoz, hanem az országgyűlés elé — tartoznak és oda felterjesztendők — mert ez mind mondtam, nem városi — vagy városok — hanem az egész országban lakó iparunkat üzők ügye.

Nem lehet, hogy Magyarország törvényhozása nem érezné felajdulásunkat és ne méltányolná panaszainkat, nem orvosolná sebeinket.

Hanem sietni kell, mert most volna az idő, hogy ipartagjaink az egyes városokba összetömörülve, oly képviselő-jelölt mellett fogjanak állást, mint választók, ki kész, ügyünket az országgyűlés előtt pártfogolni és megvédeni; ugyanezen eljárást ajánlanám a városi tanács és főbb tisztviselők megválasztásánál is, hogy legalább erkölcsi támogatásunk legyen.

Ezeket elmondani kötelességemnek tartottam, visszhangra fognak-e találni szavaim, azt majd-majd a jövő fogja megmutatni.

Sellei.

CSARNOK.

Gomba Mihály kalandja.

Különös idők járnak mostanában!

Nem úgy érti azt nagyságos Gomba Mihály uram, hogy a tél nem hoz havat, vagy, hogy a muszka feni a fogát s a háboru előjelei mutatkoznak. Az az ő kalkulálásán nem sokat változtat.

Neki nem nagy kárt okoz, ha ki is fagy a búza, mert még ki sem dugta a csiráit a földből, már is eladta az Abrahám szomszédnak. Így sikerült megmenekedni az aggodalomtól, melyet a téli fagy, a tavaszi köd, meg a nyári jégveréstől félelem okoznak a földes urnak.

Attól sem kell tartania, hogyha kitör a muszka háboru, majd el viszik a lovakat ágyút vontatni, az ökrök pedig vágópadra kerülnek.

Egy riska téhen van mindössze a tágas istállóban s olvasgatja az elébe rakott szalmaszálakat; arra bizony nem igen vésik senkinek a foga, mert még borotvával se lehetne róla egy falat hust összekaparni.

Belenyugdott (vagy tán beleszokott) az ur már a világ illetén folyásába. — Hanem az már sehogysem fér a fejébe, mint lehet az, hogy neki nincs szavazati joga.

Van is kinja a főispánnak — alispánnak, meg az egész megyének, hiába minden magyarázat, hogy törvény az, mely úgy rendel, hogy az, aki az az adóját le nem fizeti, annak nincsen szavazati joga.

Az nem igaz, hunczfutság az egész, fakad ki ilyenkor Gomba ur elkeseredetten, mióta az eszemet tudom, a nagyapám, meg magam is mindég hátrálékban voltunk az adóval s mégis volt szavazatunk.

Hiszen mindég a Gombákon fordult meg a választás sorsa, akit mi akartunk, az lett a követ, ki buktatta meg a mult választáson a minisztert? Nem én? pedig akkor is ekzekúcióval vették be rajtam az adót. Hohó! Majd megmutatom én, hogy egy Gombától ellehet-é venni a szavazati jogot. Hátha a királyig kell felmenem, hagyom a jogomat. Nem én!

Ilyenforma beszédekkel járt Gomba ur fűhöz-fához, de hiába, végre is nagy dologra határozta el magát.

Épen kapóra jött az alkalom, az egyház ügyében kellett kérni a minisztertől egy kis támogatást, s az egyház Gomba Mihályt szemelte ki, hogy a kérelmet terjessze a miniszter elé.

Készséggel vállalkozott a megbízás teljesítésére s elhatározta, hogy egytuttal a saját kérvényét is a miniszter elé terjeszti, melyben hátrálékainak kifizetését igéri bizonyos határidőre.

Meg is irta annak rendi és módja szerint, napnál világosabban bizonyítva benne, hogy törvény nem létezhetik, mely őt választási jogától megfoszthassa.

Hiszen ősei már a hét vezér választásánál is szavazati joggal bírtak, ami pedig bizonyára fontosabb választás volt egy képviselőválasztásnál. Történelmi alapon kimutatta továbbá azt is, hogy ősei a rákosi gyűléseken is gyakorolták jogaikat, melyektől őt most minden ok nélkül akarják megfosztani.

A két folyamodványt zsebre vágva, büszke önérettel utazott a fővárosba, hogy azt személyesen nyújtsa át a miniszternek.

Már jóval előbb tudára jutott Gomba Mihály ur szándéka a főispánnak, jót nevettek rajta.

A főispán főnjártában bizalmasan tudára adta a miniszternek is, hogy Gomba Mihály rövid időn ezen s ezen ügyekben tiszteletét teendi.

A miniszter ur jól ismerte Gomba Mihály urat, nem egyszer tört borsot az orra alá. Ismerte az öreg észjárását is, hogy a mit a fejébe vesz, azt könnyű szerrel nem lehet onnan kiűzni s jót nevetet ezen az eseten is.

Gomba Mihály ur szerencsésen fel is érkezett a fővárosba s utána látott, hogy dolgát mihamarabb elvégezze. — Előre is örvendett a sikernek, hogy meg fogja mutatni a főispánnak meg a megyének, hogy Gomba akkor is csak Gomba marad, ha nincs is kifizetve az adója.

Sok utánjárásra rátalált a miniszterinmra is, ahol az egyház folyamodványát át kellett nyújtania.

A magáéről nem szólt egy kukkot sem, mikor az ajtó ismét feltárult s az ajtónálló Gomba Mihályt szőlította.

Akarva-nem akarva, kénytelen volt bemenni, a szónoki tehetségnek sohasem volt híjjával s bár egy kissé zavarba hozta a véletlen találkozás a miniszterrel, de azért esinos kis beszédet reccsentett, miután átnyújtotta a folyamodványt.

Azzal vissza akart vonulni, de a miniszter ur megszólítással tñtette ki.

— Ha nem csalódom, volt már szerencsém.

— Igenis kegyelmes uram! különben Gomba Mihály vagyok.

— Igaz! emlékszem, emlékszem. (elég baj a nekem gondolta Mihály ur).

— Nos hát mi újság a megyében?

- Nincsen semmi kegyelmes uram.
- A termés hogy mutatkozik?
- Meglehetősen!
- Készülnek-e már a választásokra?

Erre a kérdésre Gomba Mihály ur szurkolni kezdett, hogy most majd megleckézteti a kegyelmes ur, pedig esze ágában sem volt, csak azért hozta elő ezt a dolgot, hogy megkönnyítse a Gomba ur helyzetét, de ő ezt persze nem tudhatta, valamint azt sem, hogy a miniszter urnak tudomása van az ő szándékáról, hanem felelni kellett.

(Vége köv.)

A válasz.

— *Rajz a pinczér-életből* —

Amilyen édes, amilyen boldogító a forrón szerető sziveknek hosszú távollét után a viszontlátás, annyira kínos, szivszorító a válás. Válni! — Brr! — reszket minden tagom s a hideg fut végig ereimen.

Megriaszt e szó s önkénytelenül is arra a kínos helyzetre kell gondolnom, mely előbb vagy utóbb be kell, hogy következzen. Válni fogok először onnan, hol mindenkit szerettem s a család tagjának képzelém magam, onnan, hol engem is mindenki szeretett s talán szeret még most is.

Az egész kávéház mintha othonom lett volna s a vendégek mind játszós társaim, barátaim. A megszokott alakok, torzomborz emberek, a mámoros ifjuság, mintha még most is szemem előtt csüngenek!

Válni fogok tőled kis otthon, válni kell, ha a jó gazdát, előzőkeny nejét továbbra is tisztelni akarom.

Szerettem . . . szerette ő is, az, az a gyűlölt ifju, aki miatt el kell hogy hagyjam, a kis otthonommal a kávéházat.

Ellenséggel egy fedél alatt nem leszek, nem lehetek soha!

Ez az elválás muló kép, elfedi a jelen fátyola! De a másik . . . ez kínos! . . . ez nehéz lesz.

— Szeretlek, imádott Pepim! Azt két szép szemed sugára égeti szívemet. Piros arczod, mosolygós ajakid elbűvölték a lelkemet . . . Ha átölelsz . . . így . . . s forró csókra nyitod ajakad, azt hiszem hogy fent az Olympion az aether magasára szár-

nyalok . . . Szeretsz! . . . Szerezz! továbbra is . . . El kell válnunk s ha ez elválás örökre választana bennünket el . . . úgy . . . Eh, félre sötét rémképek, melyben csak ábrándszötte alaptalanságokkal kinozzák szívünket, lelkünket . . . Feledjük a válást, s míg e kínos, e gyöttrő percz elérkezne, élvezzük a jelent.

Hévvél szoritotta az ifju dobogó szívére szép menyosszonyát s a csókok árja tette változatossá az egyhangu néma perczeket, addig az ablak melletti kolitkában vigan dalolt a kis madár.

Eljötta percz!

Válni fognak!

Válniok kell.

Más városba, más üzletbe hajt a sors rideg keze, a szerencse . . . Várj reám, imádott Pepim, visszajövök pénzzel becsülettel s büszkébben szorítalak a szivemre. mint valaha . . . Boldoggá foglak tenni! . . . Ne sirj, imádkozzál, kérd az Istent, adjon nekem szerencsét, adni fog neked is!

A leánya könnyes szemekkel borult kedvese keblére s reszkető hangján dadogta:

— Elfeledsz!

— Soha!

— Esküdj meg reá!

— Esküszöm!

— Áldjon meg az Isten!

Az ifju leánya sirva nyujtotta ajakát s remegve várta a kínos perczet . . .

Elérkezett . . .

Még egy ülése, egy édes s forró csók, s a sors elszakasztá egymástól a forrón szerető sziveket . . . a leánya sirva rogyott a pamlagra s az ifju keserűséggel telt szívevel hagyta el a kisedet hajlékot.

Utja régi üzletje előtt vezetett el. Mosolygó arczu kis leány, a kedves Armin tekintett az ablakon ki, mellette jó néninkéje, az én asszonyom s gazdám állott.

Mig ajkam remegve dadogta az elválás perczét annyira nehezítő „Isten hozzád“-ot, addig szívem elégedetten vert, hogy édes lesz a viszontlátás.

R. Simon.

U j d o n s á g o k.

* **Lapunk olvasóit ezennel értesítjük,** hogy a mai számmal a negyed évi előfizetés lejár. Tekintetbe véve a lap kiállításával járó óriási anyagi áldozatot, tisztelettel felkérjük az olvasókat, miszerint az előfizetést postafordultával megújítani sziveskedjenek, nehogy a lapok szétküldésében jennakadás történjék.

* **Hymen.** Rosenberg Simon ur, lapunk igen szorgalmas, szellemes és törekvő munkatársa, Debreczenben eljegyezte ugyanottani tekintélyes, közbecsülésben és tiszteletben álló polgárnak Moskovics Zsigmond mézsáros urnak kedves, művelt és szép leányát. A szívből kötött frigyhez Isten áldását tiszta szívünkől kívánjuk.

* **Felvilágosításul.** Miatán Muzsalyi Béni, lapunk szerkesztője már hetek óta távol van, a lap tényleges szellemi vezetését főmunkatársunk vette át, kinek a lap körüli elfoglaltsága miatt aligha lesz alkalma az orsz. értekezleten megjelenni. Értesítjük tehát a kartársakat, hogy a főmunkatársnak az országos értekezleten való részvétele Muzsalyi B. megérkezésétől tétetik függővé. Ami pedig a lap szerkesztését illeti, ez a szerkesztőnek még bizonytalan időre terjedő távolléte esetében sem fog fennakadást szenvedni.

* **A letört s porba hullt.** A mult számban említett, szerencsétlenül járt Zádor (recte) Zaplatán Mariska, kinek jobb lábát a brassói kórházban amputálni kellett, jobblétre szenderült folyó hó 12-én. Temetése igen szép számmal egybegyült közönség meleg részvéte mellett folyt le hétfőn 14-ikén. Mi Útő Józsefné és Weisz Etelka urnőknek köszönhető, kik szivesek voltak 60—70 fitnyi összeget gyűjteni, hogy a megboldogultnak egy kaucuk lábát hozassanak; fájdalom, azt már csak temetésére fordíthatták Barátnői közül két szép koszorut tettek sirjára, egyikét Lövy Róza kisasszony, majd egy méter átmérőű koszorut széles fekete szalaggal, Zaplatán Mária barátnőmnek, Lövy Róza 1887. márczius 14. a másikat Hakker Olga kisasszony szinte oly nagy koszoru fehér szalaggal, elfejezhetlen barátnőmnek, Olga felirattal. Érdekes még megemlíteni, hogy a megboldogult halála előtt egy nappal azt a vallomást tette, hogy őt nem hívják Zaplatán Mariskának, könyve hamis és nem az övé, ne tudakozzanak multja után, mit sem fognak megtudni soha! aztán önkívületbe esett és nem is tért többé magához. Ki tudja, mily homály fedi multját? itt is egy rejtély szállt vele a sirba, ne kutassuk. Nyugodjék békével!

ROSENBAUM V. VILMOS

Nagyvárad, sas-utca.

Ajánlja a t. helybeli és vidéki közönségnek

papirkereskedését,

nemkülönbben + géppel és folytonosan a legújabb
betűkkel szaporított

könyvnyomdáját,

mely összekötte a legújabb fűző, vágó, aranyozó
és lemezvágó gépekkel ellátott

könyvkötészetét.

Minden e szakba vágó munkákat gyorsan, pontosan, izlésteljesen és olcsó áron szállítok.

Becses rendeléseit kérve maradok

teljes tisztelettel

ROSENBAUM V. VILMOS.

WEISZ KÁROLY

férfi szabó és egyenruha szállító.

Szokás szerint bevásárlásom alkalmával raktáramat *divatos*

bel- és külföldi szövetekkel

dusan felszereltem, rendelkezem a legjobb munkaerővel, miáltal azon kellemes helyzetben vagyok, hogy a mai igényeknek minden tekintetben megfeleilhetek.

Egy tavaszi vagy nyári öltözetet 20 frttól feljebb, a legújabb divatu szabás szerint készitek. Továbbá folyton nagy raktárt tartok: katonai, csendőri, erdészi, vasuti és önkéntes tűzoltó egyenruházat és kellékeikkel, eredeti gyári árak mellett.

Midőn a t. közönség eddigi szives pártfogását és bizalmát megköszönném, kérem azt részemre továbbra is fentartani és nagybecsü megrendeléseivel szerencsétetni.

☉ Vidéki megrendeléseket pontosan és gyorsan eszközölök, mintákat bérmentve küldök. ☉

Kiváló tisztelettel

WEISZ KÁROLY.